

Παναγιώτης Λιβιεράτος

Γιατί Τεκτονισμός....

Παναγιώτης Λιβιεράτος

«Γιατί Τεκτονισμός...»

Μία επιτομή της φιλοσοφίας του Τεκτονισμού με ιστορικά και πληροφοριακά στοιχεία.

ISBN: 978-618-5785-18-5

Εκδότης, Συγγραφέας: Παναγιώτης Λιβιεράτος ^(c) 2026

e-mail: plivieratos@live.com

Χαλάνδρι 2026

Σύμφωνα με τον νόμο 2121/1993, απαγορεύεται η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η αναδημοσίευση και η εν γένει εκμετάλλευση μέρους ή συνόλου του έργου με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς άδεια του Εκδότη.

Το παρόν δεν πωλείται. Διατίθεται δωρεάν:

www.misraimmemphis.com.gr

Γιατί Τεκτονισμός...

Τί είναι ο Τέκτων και η Τεκτονίδα

*Ο Μαθητής της Ατραπού της Αλήθειας, ο Τέκτων ή η Τεκτονίδα,
δεν είναι ένας θεωρητικολόγος που ακούει ή λέει ωραία λόγια
σε όμορφες συνεδριάσεις παρουσία χειροκροτητών ή οσφουοκαμπτών.
Είναι ένας ακτιβιστής, μαχητής που ό,τι λέει το κάνει πράξη, αφού φροντίσει
να λέει πάντοτε την Αλήθεια, να την υπηρετεί και να την υπερασπίζεται.*

*Ούτε είναι κλεισμένος σε ένα υπόγειο με ένα κερί μη γνωρίζοντας
τί γίνεται στην επιφάνεια.*

*Ζει μέσα στον κόσμο, παρεμβαίνει και τον επηρεάζει με την Σκέψη,
το Λόγο και τη Δράση του.*

*Όταν αυτά τα τρία τελευταία συναντηθούν, συμφωνήσουν
μεταξύ τους αλλά συμφωνήσουν και με την
συμπαντική Αλήθεια την οποία έχει προσεγγίσει,
τότε έχουμε εκπομπή ΟΡΘΟΥ ΛΟΓΟΥ.*

Γιατί Τεκτονισμός...

Μία πασπερμία απαντήσεων, συχνά αντικρουόμενων μεταξύ τους, συνοδεύει κάθε φορά τις απαντήσεις που λαμβάνει κάποιος όταν ρωτά το τί είναι ο Τεκτονισμός.

Φυσικά την ευθύνη γιαυτό την έχει ο ίδιος ο Τεκτονισμός, ο οποίος δυστυχώς τις περισσότερες φορές δεν εξήγησε το τί ακριβώς είναι και τί θα πρέπει να περιμένει ο εισερχόμενος σε αυτόν.

Ο Τεκτονισμός είναι ένας από τους κλάδους του Εσωτερισμού.

Η επιλογή της Εσωτερικής ατραπού και η απόφαση της συμμετοχής σε ένα Τεκτονικό Τάγμα είναι επιλογή ενός καλύτερου τρόπου αντίληψης, λόγου και δράσης. Είναι επιλογή μη συμβιβασμού με τα λάθη που οδήγησαν την ανθρωπότητα να έχει ανάγκη τον Εσωτερισμό.

Το να παραμένουμε ενεργοί στην ατραπό του Εσωτερισμού, χωρίς να μεταβάλουμε την συμπεριφορά μας προς το καλύτερο, χωρίς να αντιστεκόμαστε στο ψέμα, χωρίς να διαλογιζόμαστε και να ενεργούμε ως μαθητές του Φωτός, σημαίνει ότι αντιστρέψαμε τους όρους.

Ενισχύσαμε τα λάθη της κοινωνίας, αντί να μεταφέρουμε την Αλήθεια στην κοινωνία.

Προέλευση

Ο Τεκτονισμός είναι συνέχεια των Αρχαίων Μυστηρίων. Και εδώ γεννάται ένα νέο ερώτημα: Γιατί Αρχαία Μυστήρια....

Έχουμε αναρωτηθεί για ποιο λόγο στην αρχαιότητα κάποιοι συμμετείχαν στα Μυστήρια της Αρχαίας Αιγύπτου, της Ελλάδας, της Χαλδαίας και αλλού;

Ο αρχέγονος και πρωταρχικός άνθρωπος, το εκπορευθέν από το Θεό ον, ήταν ένα ον πλήρους πνευματικότητας. Επικοινωνούσε μέσω της εκπεμπόμενης ενέργειας. Η εξωτερική του μορφή δεν μας είναι γνωστή. Αναφερόμαστε στην εποχή των Βασιλέων-Ιερέων, όπου ο Βασιλεύς/Αρχων ήταν και Ιερέυς. Δικαιοσύνη δεν υπήρχε, διότι δεν υπήρχε η έννοια του αδίκου.

Είναι η επονομαζόμενη εποχή του Χρυσού.

Εξαιτίας συνθηκών και καταστάσεων που δεν είναι του παρόντος, ο άνθρωπος «εξέπεσε» από την πνευματικότητά αυτή κατάσταση, και σιγά πέρασε στην εποχή του αργύρου, μετά του χαλκού και τέλος (στην σημερινή) του σιδήρου. Πρόκειται για την επονομαζόμενη «ΠΤΩΣΗ» του ανθρώπου.

Από την Ενότητα όλων, ως τρόπο ζωής και συμπεριφοράς, ο άνθρωπος «έπεσε» στην Διαίρεση, δηλαδή στην ξεχωριστή αντίληψη του αληθούς από τον καθένα ξεχωριστά, διατηρώντας όμως άσβεστη αυτή τη θεία σπίθα του «κατ'εικόνα και ομοίωση». Αυτή η θεία σπίθα είναι που τον κάνει να αναζητά συνεχώς την επανάκτηση της πνευματικότητάς του.

Η περίοδος της πτώσης αυτής του ανθρώπου και η έκπτωση της πνευματικότητάς του, ή αλλιώς η πτώση από την Μονάδα στην Δυάδα, ή από την Ενότητα στη Διαίρεση, χαρακτηρίστηκε και από την δημιουργία ανάγκης επικοινωνίας μέσω λόγου και όχι μέσω της εκπεμπόμενης ενέργειας που χαρακτήριζε τον πρό πτώσης άνθρωπο.

Ο αποσυμβολισμός της ιστορίας του πύργου της Βαβέλ είναι ότι ο άνθρωπος έχασε μεγάλο μέρος της εσωτερικής του ενέργειας. Λαμβανομένου υπόψη ότι η εσωτερική του ενέργεια τον

οδηγούσε να επικοινωνεί με τα πάντα, κατανοούμε ότι η απώλειά της του αφαίρεσε την ευκολία επικοινωνίας. Με το μύθο αυτό η Παράδοση μας μετέδωσε την «Πτώση» ή έκπτωση της πνευματικότητάς του.

Η αρχέγονη κατάσταση της εποχής του χρυσού, παραμένει πάντοτε ως αρχέτυπο στην συλλογική μνήμη της ανθρωπότητας. Είναι η άσβεστη σπίθα που παραμένει εντός κάθε όντος και στα 4 βασίλεια της φύσης (*ορυκτό, φυτικό, ζωϊκό και ανθρώπινο*). Ειδικά στο τελευταίο, στο ανθρώπινο, ζητά απεγνωσμένα την επανενσωμάτωσή της στην πηγή της. Είναι η σπίθα που σήμερα, σε επίγειο επίπεδο, παράγει πολιτισμό και ανώτερα ιδανικά.

Αυτή η ανάγκη επανενσωμάτωσης θα γεννήσει και την ανάγκη της Μύησης...

Ο άνθρωπος πάντοτε αναζητούσε, ακόμη και χωρίς να το συνειδητοποιεί, την ανάγκη επιστροφής του στην εποχή του χρυσού.

Η κοσμογονία του Εσωτερισμού (*του οποίου ο Τεκτονισμός αποτελεί κλάδο*) μας έχει διδάξει ότι η σημερινή κατάσταση του ανθρώπου είναι αποτέλεσμα της «Πτώσης» του. Κατά καιρούς στην ανθρωπότητα, διάφοροι Μύστες απεσταλμένοι (*Πυθαγόρας, Ερμής ο Τρισμέγιστος, Βούδας, Μωϋσής, Ορφέας, Πλάτων, Χριστός κ.α.*) έδειξαν τον δρόμο αυτής της επανόδου, της επιστροφής και της πνευματικής αποκατάστασης. Έτσι δημιουργήθηκε η ΜΥΗΣΗ. Έτσι δημιουργήθηκαν τα αρχαία Μυστήρια (*Ελευσίνια, Καβείρια, Χαλδαϊκά, Μιθραϊκά, Αιγυπτιακά κλπ*) για να προσφέρουν αυτήν την μύηση.

Σύγχρονες προσωπικότητες μελέτησαν τα κείμενα του Ερμή, του Πλάτωνα, των νεοπλατωνικών, και επηρέασαν την εσωτερική διάνοηση της ανθρωπότητας. Ο Κοσμάς των Μεδίκων, ο Μαρτσίλιο Φιτσίνο, ο Πλίνθων ο Γεμιστός, ο Πίκο ντε λα Μιράντολα και πολλοί άλλοι συνέβαλαν τα μέγιστα στην αναζήτηση του ανθρώ-

που. Η αναβίωση της Πλατωνικής Ακαδημίας στη Φλωρεντία¹ ήταν μία σημαντική αναλαμπή στην πορεία της ανθρωπότητας.

Στην σύγχρονη εποχή η αναζήτηση αυτή βρήκε τρόπο έκφρασης σε διάφορες τάσεις, οργανώσεις, ή ακόμη και διηγήσεις θρύλων όπως:

- Αρχαία Μυστήρια Ελλάδας, Αιγύπτου και αλλού.
- Ερμητισμός. Κείμενα και διδασκαλίες του Ερμή του Τρισμέγιστου μεταφρασμένα από τον Μαρτσίλιο Φιτσίνο.
- Ιερατικά Κολέγια Αιγυπτίων (10^{ος} αιώνας π.Χ.)
- Τάγμα των Αδελφών της Ανατολής (Κωνσταντινούπολη 1090)
- Αλεξανδρινή Γνώση. (1^{ος} – 5^{ος} αιώνας μ.Χ.)
- Οι γιοί της Χήρας (3^{ος} αιώνας μ.Χ.). Ονομάσθηκαν έτσι οι Μανιχαϊστές, οπαδοί του Πέρση Μυστικιστή Μάνη, των οποίων εξέλιξη υπήρξαν αργότερα οι «Καθαροί» ή «Γνωστικοί».
- Μέρλιν. (5^{ος} αιώνας μ.Χ.) Σύμφωνα με μία διήγηση γεννήθηκε από άσπιλη σύλληψη. Υπάρχουν πάμπολλοι μύθοι για τη ζωή και το έργο του.

¹ Στα μισά του 15ου αιώνα άκμασε στην Φλωρεντία, μία πολύ σημαντική Φιλοσοφική σχολή η περίφημη ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ η οποία είχε ιδρυθεί από τον Cosimo de Medici, ενώ εμπνευστής της υπήρξε ο Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός. Εκεί βρίσκουμε τους Ιωάννη Ρώχλυν (Καπνίων), Δημήτριο Χαλκοκονδύλη, Ιωάννη Αργυρόπουλο, Τζιοβάνι Πίκο ντε λα Μιράντολα, Μαρσίλιο Φιτσίνο, και άλλους. Εκεί γινόταν μελέτη της Καμπαλά, των Νεοπλατωνικών, του Πλάτωνα, του Corpus Hermeticum κ.α. Στόχος της ήταν να προβάλλουν τον Πλατωνικό τρόπο μόρφωσης του ανθρώπου, πιο ελεύθερο από τον αυστηρό Αριστοτελισμό που κυριαρχούσε εκείνη την εποχή. Ας θυμηθούμε ότι στον περίφημο πίνακα του Ραφαήλ «Η Σχολή των Αθηνών» ο Πλάτων εμφανίζεται με το χέρι προς τα άνω (Θείο, Πνεύμα, ενατένιση του ανθρώπου προς την πηγή του, κόσμος των ιδεών) ενώ ο Αριστοτέλης προς τα κάτω (Γη, λογική, κόσμος της εμπειρίας κλπ)

- Γνωστικοί. Ο Γνωστικισμός ως αναβίωση της αρχέγονης Γνώσης επηρέασε τα μέγιστα την Εσωτερική διάνοηση της ανθρωπότητας. Απόγονός του ήταν το Ροδοσταυρικό κίνημα, οι Νεοπλατωνικοί, οι Καμπαλιστές και το σύνολο της Εσωτερικής σκέψης της ανθρωπότητας.
- Οι Αλβηγινοί. Τάγμα που γεννήθηκε από τον Μανιχαϊσμό. Επηρέασε κατά πολύ την ζωή του Αγίου Αυγουστίνου.
- Συντεχνίες χάρτου. Όταν ανακαλύφθηκε η πρώιμη τυπογραφία, οι διάφοροι αναζητητές του Εσωτερισμού, δημιούργησαν με τη σειρά τους ένα μυστικό δίαυλο εκτύπωσης σημαντικών κειμένων, όπου επικρατούσε μυστικότητα και η διανομή γινόταν μόνον σε «μυημένους», υπό τον φόβο των διώξεων που υφίσταντο τότε κάθε είδους Οργανώσεις που μετέδιδαν γνώση που «απειλούσε» την εκάστοτε κοσμική εξουσία.
- Ιππότες Ναΐτες. Ξεκίνησαν ως προστάτες των προσκυνητών των Αγίων Τόπων, όμως δεν ήσαν μόνον αυτό. Υπήρξε σημαντικότερο Μυητικό Τάγμα, το οποίο δυστυχώς υπέστη πολλές διώξεις. Ο Jacques de MOLAY (1292-1314), ο οποίος υπήρξε ο 23^{ος} και τελευταίος Μεγάλος Μάγιστρος του Τάγματος των Ιπποτών του Ναού κήκε στην πυρά με διαταγή του Πάπα Κλήμη και του Βασιλέα Φίλιππου Ωραίου.
- Βυζαντινά Σώματα (4^{ος} αιώνας μ.Χ.)
- Οπαδοί του Κάρολου του Μεγάλου, Αυτοκράτορα της Ρώμης. Ενεθάρρυνε την πολυμάθεια. Υπήρξε σημαντική μορφή σειράς θρύλων και μύθων γύρω από την παγκόσμια ιστορία Εσωτερικής αναζήτησης.
- Τάγμα του Σκολύμου της Σκωτίας (Chardon d'Ecosse) Εδιμβρούργο 1314.
- Τροβαδούροι ή Βάρδοι. (11^{ος}, 14^{ος} αιώνας μ.Χ., Νότια Γαλλία, Ιταλία, Βόρεια Ισπανία). Γυρνούσαν σε διάφορα μέρη μεταφέροντας μέσα στα τραγούδια τους την τότε συσσω-

ρευμένη απόκρυφη γνώση. Με τον τρόπο επηρέασαν και άσκησαν επιρροή στην Εσωτερική αναζήτηση.

- Οπαδοί του Ταλιέζιν. (*Ουαλία, 16^{ος} αιώνας μ.Χ.*). Ο Ταλιέζιν υπήρξε βάρδος και ποιητής καθώς και μνημένος των Δρυϊδών.
- Κύκλος του Αρθούρου και των Ιπποτών της Στρογγυλής τραπέζης. Ενας σημαντικός θρύλος που διαδραματίστηκε στο Άβαλον της Σκωτίας. Οι τελετές τους προήλθαν σύμφωνα με τους ιστορικούς από τον εορτασμό της Πεντηκοστής και τον Ιωσήφ της Αριμαθείας.
- Παυλικανοί. Κατά μεγάλο μέρος υπήρξαν Μανιχαϊστές.
- Τα έργα του Dante Alighieri. Τα έργα του περιλαμβάνουν πλείστες Εσωτερικές διδασκαλίες. Ο Δάντης υπήρξε ένας μνημένος των Παυλικανών.
- Θρύλος του Αγίου Δισκοπότηρου. Αποτελεί σημαντικό μέρος της μυστηριακής παράδοσης. Η αναζήτηση του Αγίου Δισκοπότηρου υπήρξε από τους βασικούς σκοπούς των Ιπποτών της Στρογγυλής Τραπέζης.
- Τάγμα της Περικνημίδας. Οργάνωση της οποίας τα Τυπικά επηρεάστηκαν από τον κύκλο του Βασιλέα Αρθούρου. Σχετικά κείμενα έχουμε από τον Elias Ashmole (1617-1692).
- Ιωάννης ο Πρεσβύτερος. (12^{ος} αιώνας μ.Χ.). Θρυλική προσωπικότητα που κυβερνούσε σαν Βασιλέας-Ιερέας στην Άπω Ανατολή.
- Ιλλουμινισμός (*πνευματικός*). Ήταν πολύ σημαντικό κίνημα κίνημα που ενέπνευσε τον Εσωτερισμό αλλά και τον Ρομαντισμό. Ο Πνευματικός Ιλλουμινισμός θεωρούσε ότι ο άνθρωπος οφείλει να «σωθεί» ο ίδιος προκειμένου η κοινωνία, της οποίας αποτελεί κύτταρο, να σωθεί και εκείνη. (*Καμία σχέση με την επονομαζόμενη οργάνωση των Illuminati της Βαυαρίας που ήταν κοινωνική και όχι μυστική οργάνωση*).

- Ροδόσταυροι. Το όνομα «Ροδόσταυρος» δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στα γραπτά του Γερμανού θεολόγου Johann Valentin Andreae στις αρχές του 17^{ου} αιώνα. Πρόκειται για το «Κάλεσμα της Αδελφότητας του Ροδόσταυρου» (*Fama Fraternitatis RC*) το 1614, την «Ομολογία της Αδελφότητας του Ροδόσταυρου» (*Confessio Fraternitatis RC*) το 1615 και τον «Αλχημικό Γάμο του Χριστιανού Ροδόσταυρου» (*Chymische Hochzeit Christiani Rosencreutz*) το 1616. Σε αυτά τα γραπτά γίνεται λόγος για μια μυστηριώδη Αδελφότητα που είχε ως στόχο μια παγκόσμια Πνευματική Μεταρρύθμιση. Επηρέασε κατά πολύ τον Τεκτονισμό. Στο Βυζάντιο έχουμε αναφορές για Ροδοσταυρική παρουσία και μνητική δραστηριότητα, κατά την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου και ενωρίτερα. Το Τάγμα των «Αδελφών της Ανατολής» υπήρξε μνητικό Τάγμα που συστάθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1090 υπό την αιγίδα του Αυτοκράτορα Αλεξίου Κομνηνού. Από το Τάγμα αυτό προήλθε μία μυστική και μυστικιστική Αδελφότητα, το Τάγμα των «Αγνώστων Φιλοσόφων». Στην γενεαλογία αυτού του Τάγματος είχαν προηγηθεί ο Heinrich Khunrath (*συγγραφέας του «Αμφιθεάτρου της Αιώνιας Σοφίας»*), ο Ερρίκος Σήθων ο κοσμοπολίτης, ο μαθητής του Σεντιβόγκκιους, ο δούκας Σαξώνιος Κομνηνός και ο Jakob Böhme . Σε αυτήν την Αδελφότητα, μνήθηκε ο Louis Claude de Saint Martin. Την ίδια εποχή συναντάμε το Τάγμα των «Ροδοσταύρων της Ανατολής» ή R+C d'O.
- Καλλιτέχνες που με το ένα ή το άλλο έργο τους είχαν σαν σκοπό την εσωτερική αφύπνιση του ανθρώπου, όπως ο Πελαντάν και ο Μπλέηκ.
- Αλχημιστές. Η Αλχημεία, ως τέχνη βασίσθηκε στο γεγονός ότι τα πάντα αποτελούνται από τον συνδυασμό πυρός, αέρος, γης και ύδατος. Η ιερή αυτή τέχνη της μεταστοιχείωσης μετάλλων και παρασκευής χρυσού, δεν αφορούσε την

υλική/φυσική δημιουργία χρυσού, όσο την προσωπική εσωτερική μεταστοιχείωση του ανθρώπου, με βάση τον πανάρχαιο νόμο της αναλογίας που διέπει τα πάντα, και με βάση τον οποίο ο άνθρωπος οφείλει να αφυπνίσει τον χρυσό/θεία σπίθα εντός του.

Όλες αυτές οι Οργανώσεις, τάσεις, ή Τάγματα της Αναζήτησης έδωσαν τη θέση τους στον σύγχρονο κόσμο, στα Τάγματα του Δυτικού Εσωτερισμού που είναι τα Τάγματα του επονομαζόμενου «Μεγάλου Έργου». Ο Δυτικός Εσωτερισμός εκφράστηκε μέσα από τις οργανώσεις του Τεκτονισμού του Μαρτινισμού και του Ροδοσταυρισμού (αν και ο τελευταίος περιλαμβάνεται σε δύο πρώτα και δεν αποτελεί ξεχωριστό Τάγμα).

Ως ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΓΟ νοείται το έργο της προσωπικής μεταστοιχείωσης του Ανθρώπινου όντος σε Ον όπου κυριαρχεί το «είναι» αντί του «φαίνεσθαι». Έτσι ο Άνθρωπος καθίσταται ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. Για να επιτευχθεί αυτό, πρέπει ο Άνθρωπος να αφυπνίσει τον Εσωτερικό του κόσμο. Η «επιστήμη» ή «σχολή» αυτή ονομάστηκε ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΣ.

Η αναζήτηση αυτή βρήκε την έκφρασή και εφαρμογή της, στα επονομαζόμενα «Εσωτερικά» Τάγματα και τέτοιο Τάγμα είναι ο Τεκτονισμός.

Ως Τεκτονισμό τον συναντάμε για πρώτη φορά τον 17^ο αιώνα με πολύ αμυδρά στοιχεία, αλλά πιο έντονα κατά τον 19^ο αιώνα. Ήταν η εποχή που άνθιζε κυρίως στην Ευρώπη η επιστήμη αλλά και η πνευματικότητα.

Την εποχή εκείνη είχαμε πολύ σημαντικά γεγονότα για την ανθρωπότητα.

Ο Jakob Böhme δημιουργούσε με τα γραπτά του ένα ολόκληρο κίνημα σκέψης. Ο μαθητής του Johann Georg Gichtel εξορίζοταν και φυλακιζόταν για τις ιδέες του. Το 1614 κυκλοφόρησαν τα Ροδοσταυρικά μανιφέστα (όπως είδαμε πιο πάνω). Την ίδια εποχή ο Heinrich Khunrath έγραφε μεταξύ άλλων πολύ σημαντικών βιβλίων του το «Αμφιθέατρο της Αιώνιας Σοφίας» ένα μνημειώδες

έργο προσωπικής μελέτης και διαλογισμού. Ο Nicolas Antoine Kirchberger, Βαρόνος του Liebistorf αλληλογραφούσε με τον Louis Claude de Saint Martin, δημιουργό του Μαρτινιστικού κινήματος. Ο Martines de Pasqually ίδρυε τον δικό του θεουργικό Τύπο με τους Τέκτονες Ιππότες Εκλεκτούς Ιερείς του Σύμπαντος (*Ordre des Chevaliers Maçons Elus Cohen del' Univers*), κάτι που έμεινε μέχρι σήμερα με το όνομα «Μαρτινεζισμός». Ο Louis Claude de Saint Martin μνείτο στους Elus Cohen, ενώ αργότερα θα ξεκινούσε το δικό του προσωπικό Μυητικό σύστημα που έμελλε να σφραγίσει στο διηνεκές την Εσωτερική πορεία του Ανθρώπου και που μέχρι σήμερα λειτουργεί με το όνομα «Μαρτινισμός». Ο Jean Baptist Willermoz έφτιαχνε αργότερα τους Chevaliers Bienfaisants de la Cité Sainte ή C.·B.·C.·S., ένα σύστημα που έμεινε να ονομάζεται «Βιλλερμοζισμός».

Ο Ivan Vladimirovich Lopukhin έγραφε για την «Εσωτέρα Εκκλησία» ένα θεσμό άκρως Μυητικό, ενώ είχε ανοίξει το 1783 έναν από τους δύο Εκδοτικούς Οίκους της Τεκτονικής «Φιλικής Εταιρίας» (προφανώς κάποια σχέση θα υπάρχει και με την γνωστή μας Φ.Ε. που ενέπνευσε πολλούς από τους πρωτεργάτες της εξέγερσης του Ελληνισμού». Μέσω του Οίκου αυτού εξέδωσε έργα Μυστών και Τεκτόνων, αλλά και Πατέρων της Εκκλησίας.

Τα Τεκτονικά Τάγματα ιδρύονταν το ένα μετά το άλλο, ενώ αναβίωναν ή ιδρύονταν Τεκτονικοί Τύποι, του οποίους θα δούμε αναλυτικά πιο κάτω.

Τα πρώτα Γυναικεία Τυπικά έκαναν την εμφάνισή τους και υιοθετήθηκαν από Παραδοσιακούς Τεκτονικούς Οργανισμούς που δεν δέχθηκαν να υποβιβάσουν τη Γυναίκα στα ανδρικά Τυπικά.

Ο Karl Von Eckartshausen έγραφε τα δικά του έργα Εσωτερισμού με σημαντικότερο το «Νεφέλη στο Αγιαστήριο».

Ο Θεόφιλος Καΐρης και μάλιστα 4 δεκαετίες πριν την ίδρυση της Θεοσοφικής Εταιρίας από την Blavatsky, ίδρυε στο Λονδίνο τον «Ελληνικόν Σύλλογον της Θεοσοφίας» μαζί με άλλους ομο-

γενείς. Ο Gerard Anaclet Vincent Encausse (*Papus*) δημιούργησε μαζί με τον Augustin Chabosseau το πρώτο «Μαρτινιστικό Τάγμα», ακολουθώντας και οι δύο τις μυήσεις που είχαν λάβει από τον L.C.d.S.Martin μέσω διαδόχων κατόχων μυητικής διαδοχής.

Ο Γαλιλαίος είχε ήδη δει τους κρατήρες της Σελήνης. Η Αμερικανική Ήπειρος είχε ανακαλυφθεί και εν μέρει εποικισθεί. Είχε ήδη πραγματοποιηθεί περίπλους της γης. Ο Κοπέρνικος είχε φέρει επανάσταση με την θεωρία του Ηλιακού συστήματος. Ο Giordano Bruno είχε καεί στην πυρά διότι δήλωσε ότι το Σύμπαν είναι απέραντο. Είχε ήδη ιδρυθεί αρκετό καιρό πριν η Πλατωνική Ακαδημία της Φλωρεντίας όπως περιγράψαμε πιο πάνω.

Με λίγα λόγια ο Άνθρωπος αναζητούσε το Θεό του...

Εσωτερισμός, η πηγή του Τεκτονισμού

Εάν θελήσουμε να ορίσουμε τον Εσωτερισμό, με λίγες λέξεις θα πούμε ότι αυτός ο όρος χρησιμεύει για να προσδιορίσει τη μελέτη του Εσωτερικού μας κόσμου. Μελετά αυτό που είναι άγνωστο, αυτό που είναι συνεπώς κρυμμένο από το πλήθος. Με τον όρο «Εσωτερισμός» ορίζεται η μελέτη εκείνων των θεμάτων ή φαινομένων τα οποία δεν δύνανται να γίνουν αντιληπτά από τις φυσικές μας αισθήσεις, και τα οποία γίνονται κατανοητά και αντικείμενο μελέτης δια μέσου των υπερφυσικών μας αισθήσεων, τις οποίες ο Παράκελσος ονόμασε «έκτη αρχή». (*Ονομάζεται και «έκτη αίσθηση», μαντική ικανότητα, και είναι ακριβώς μία αίσθηση υπερφυσική*).

Με άλλα λόγια αυτό σημαίνει ότι ο Εσωτερισμός διδάσκει όχι αυτό που υποδεικνύεται ότι είναι ο άνθρωπος και η φύση (από την απαραίτητη κατά τα άλλα εξωτερική ανθρώπινη επιστήμη) αλλά αυτό που είναι στην πραγματικότητα. Έχει δηλαδή ως σκοπό του να δώσει μία λύση στα μεγάλα προβλήματα που μας ταλανίζουν δηλαδή: Θεός, Καλό, Κακό, ορατός και αόρατος κόσμος, άνθρωπος, η ανθρώπινη ψυχή και ο προορισμός της, θάνατος, μετά θάνατο ζωή κλπ.

Ο Εσωτερισμός ίσταται στο ενδιάμεσο μεταξύ Επιστήμης και Θρησκείας. Η Επιστήμη είναι θετική, η Θρησκεία αποφατική. Ο Εσωτερισμός είναι ουδέτερος και εξισοροπιστής.

Ιδού τί μας είπαν για το ίδιο θέμα οι L.S.Fugairon & J.Bricaud:

«Όλη η ανθρωπότητα, με εξαίρεση μερικές σπάνιες και τελείως βάνουσες φυλές, θεωρεί ως βέβαιη αλήθεια την ύπαρξη δίπλα στα χειροπιαστά όντα που βλέπουμε, και άλλων αόρατων όντων που δεν βλέπουμε. Σε αυτά τα όντα δίνεται ένα όνομα ισοδύναμο με τη δική μας λέξη «Πνεύμα». Οι περισσότεροι λαοί πιστεύουν επίσης ότι πάνω από όλα τα πνεύματα υπάρχει ένα που τα διατάζει όλα και αυτό είναι το Υπέρτατο Πνεύμα. Η ανθρωπότητα παραδέχεται επίσης ότι υπάρχει στον άνθρωπο ένα αόρατο μέρος που επιζεί από το θάνατο του σώματος. Και αυτό το αόρατο μέρος είναι ένα πνεύμα. Τέλος, όλοι οι λαοί πιστεύουν στην ύπαρξη ορισμένων σχέσεων μεταξύ του Ορατού Κόσμου και του Αόρατου Κόσμου».

Η Επιστήμη καλλιεργείται με τη νόηση. Ο Εσωτερισμός είναι η Ιερή επιστήμη, ή η επιστήμη των επιστημών, η οποία εξερευνά με τη νόηση και την καρδιά.

Τονίζουμε το «με τη καρδιά» διότι οφείλουμε να διευκρινήσουμε ότι η εσωτερική αναζήτηση έχει τρεις δρόμους.

1. Τον δρόμο των αισθήσεων ή της κοιλίας.
2. Τον δρόμο της καρδιάς.
3. Τον δρόμο της κεφαλής.

Ο 1^{ος} (της κοιλίας) δεν αφορά τον Δυτικό άνθρωπο, δεν γίνεται αποδεκτός από τον Εσωτερισμό και αφορά κυρίως την μέθοδο των ουσιών που ακολουθούν κυρίως κάποιοι λαοί της Νοτίου Αμερικής.

Ο 3^{ος} (της κεφαλής) είναι οδός καθαρά πνευματική απροσέγγιστος για τον σημερινό άνθρωπο.

Ο 2^{ος} (της καρδιάς) είναι ο δρόμος με τον οποίο ο αναζητητής επιθυμεί να εισέλθει στην καρδιά του Θεού και να κάνει να εισέλθει η καρδιά του Θεού εντός του.

Σε αυτόν το δρόμο ανήκουν οι Οργανώσεις του Δυτικού Εσωτερισμού. Η οδός της καρδιάς απαιτεί από τον αναζητητή μία συνεχή επαγρύπνηση, την οποία θα πρέπει να διατηρεί σε όλη τη διάρκεια της ζωής του. Επαγρύπνηση και προς τον ίδιο και προς τους γύρω του. Έτσι θα κατορθώσει να ταυτίσει και να εναρμονίσει το Έλεος, τη Δικαιοσύνη και την Απόλυτη Αλήθεια. Έτσι θα κατορθώσει να ταυτίσει τη σκέψη, το Λόγο και τη δράση του. Τότε θα καταστεί αληθινός Μνημένος.

Ο Εσωτερισμός ουσιαστικά υπάρχει από τότε που υπάρχει το ανθρώπινο ον. Είναι η μελέτη του εσωτερικού κόσμου του ανθρώπου, μέσα στον οποίο ενυπάρχει η Αλήθεια, διότι ο άνθρωπος είναι «κατ'εικόνα και ομοίωση». Το πέρας του είναι η θέωση του ανθρώπου.

Ο Εσωτερισμός αφυπνίζει την εσώτερη θεία σπίθα του ανθρώπου μέσω της μύησης, και «διδάσκει» μέσω μύθων, συμβόλων και αλληγοριών.

Στις ανώτερες καταστάσεις συνείδησης του ανθρώπου, αφυπνίζονται και εκδηλώνονται οι ανώτερες λειτουργίες της ψυχής του. Δηλαδή, η ανώτερη συναισθηματική λειτουργία ή Διαίσθηση και ανώτερη νοητική ή Ενόραση (ή Έμπνευση). Εργάζεται μέσω των συμβόλων, των μύθων και των αλληγοριών. Ο σκοπός της Αλληγορίας ή του Συμβόλου είναι, να φτάσει στις ανώτερες λειτουργίες του ανθρώπου, να του μεταβιβάσει ιδέες απρόσιτες στη διάνοηση και να τις μεταβιβάσει σε τέτοια μορφή που να αποκλείει την δυνατότητα της παρερμηνείας. Οι Αλληγορίες προορίζονται κυρίως, για τη Διαίσθηση. Τα Σύμβολα για την Ενόραση.

Οι συμβολισμοί δεν μεταβιβάζουν μόνον, ιδέες, που ανήκουν στην αντικειμενική γνώση, αλλά δείχνουν επίσης και τον δρόμο που οδηγεί σ' αυτήν, και που δεν είναι άλλος από την συναισθηματική και διανοητική Κάθαρση.

Η σωστή κατανόηση των συμβόλων, δεν μπορεί να οδηγήσει σε διαφωνία. Βαθαίνει τη γνώση και δεν μπορεί να μείνει θεωρητική ή απλή «μάθηση», γιατί ενισχύει τον αγώνα του καθενός μας,

για την πραγματοποίηση του Μεγάλου Έργου, δηλαδή για την ένωση της γνώσης και του είναι μας. Η καθαρή γνώση δεν μπορεί να μεταβιβαστεί, αλλά όταν εκφράζεται με σύμβολα, αυτά τη σκεπάζουν σαν μ' ένα πέπλο, παρ' όλο που ταυτόχρονα, αυτό το πέπλο γίνεται διαφανές για εκείνους που επιθυμούν και που καταλαβαίνουν πώς να το κοιτάζουν.

Με αυτά τα ιδανικά εκπορεύθηκαν τον Μεσαίωνα γνώστες της «Βασιλικής» αυτής τέχνης, οι οποίοι έκρυψαν την γνώση αυτή με οικοδομικούς όρους, χρησιμοποιώντας μύθους και σύμβολα που αφυπνίζουν αρχέτυπες αξίες που ενυπάρχουν ήδη μέσα στο ανθρώπινο Ον και ζητούν την αφύπνισή τους. Η Μυητική διαδικασία (εφόσον τηρεί ΑΥΣΤΗΡΟΤΑΤΑ τους κανόνες εφαρμογής της) σε συνδυασμό με την αφύπνιση μέσω μύθων και συμβόλων, εξασφαλίζει τον επιθυμητό μετασχηματισμό του κάθε όντος ξεχωριστά, και με τον τρόπο αυτό τον μετασχηματισμό του περιβάλλοντός του και της ανθρωπότητας.

Έτσι ο άνθρωπος καθίσταται «ελεύθερος» από τα βάρη που τον κρατούν δέσμιο απατηλών επιλογών. Η Μύηση λειτουργεί στο αόρατο, και μέσω αυτού συνδέει τον μούμενο με την αρχέγονη κατάσταση φωτός. Μεταφραστής αυτής της επικοινωνίας είναι το Τυπικό. (Ritual όχι Typical) Τυπικό ονομάζεται με την έννοια του Ρυθμού. (Στα ελληνικά οι λέξεις Ritual και Typical συμπίπτουν και μπερδεύουν).

Η τέχνη του Τεκτονισμού και του Εσωτερισμού γενικότερα ονομάζεται Βασιλική διότι μέσω αυτής ο κάθε ένας καθίσταται Βασιλέας/Κυβερνήτης του εαυτού του. Δεν τον κυβερνούν κατώτερα ένστικτα. Τα κυβερνά εκείνος και τα ορίζει.

Η μύηση είναι μία σύγχρονη (σχετικά) αναγκαιότητα. Με την έννοια ότι ο πρωταρχικός άνθρωπος ήταν μνημένος αφ'εαυτού (όπως περιγράψαμε για την εποχή του χρυσού). Δεν είχε ανάγκη την μύηση. Σήμερα την έχει ανάγκη όλο και περισσότερο.

Όσο ο σύγχρονος άνθρωπος χάνει την επαφή του με τον αρχέγονο άνθρωπο (εκείνο το 100% πνευματικό όν) τόσο έχει ανάγκη την μύηση, και την αναζητά.

Εάν είχε μεγαλύτερο μέρος της πνευματικότητας που έχασε με την επονομαζόμενη «πτώση» θα είχε λιγότερη ανάγκη την μύηση.

Οι Μυητικοί Οργανισμοί, όπως ο Τεκτονισμός δεν είναι φιλανθρωπικές οργανώσεις. Η μύηση ποιεί φιланθρώπους, διότι διδάσκει την ενότητα όλων μας. Είναι λάθος οι μυητικοί Οργανισμοί να γίνονται φιλανθρωπικά σωματεία παραμελώντας το Μυητικό τους έργο. Η φιλανθρωπία είναι απαραίτητο συστατικό του κάθε μυημένου, αλλά ένας μυητικός οργανισμός είναι επιφορτισμένος να φτιάχνει φιλανθρώπους και ανθρώπους με Α κεφαλαίο, συστατικό του οποίου θα είναι ΚΑΙ η φιλανθρωπία. Επιπλέον η φιλανθρωπική διαδικασία από την στιγμή που γίνεται επώνυμα έχει χάσει όλο της το μεγαλείο. Ο έχων ανάγκη βοηθήθηκε, ο δίνων όμως έκανε βήματα πίσω στην μυητική του πορεία. Και αυτά τα βήματα θα κληθεί να τα ξανακάνει από την αρχή... Δεν πρέπει να φαίνεται καθόλου, δεν πρέπει να περιμένει καμία ανταμοιβή, διότι έτσι ακυρώνει την ανταμοιβή που θα του επιστρέψει το σύμπαν μέσω της παγκόσμιας αόρατης μυητικής αλύσου.

Επιπλέον η όλη φιλανθρωπική διαδικασία έχει παρεξηγηθεί. Ο βοηθών πρέπει να αισθάνεται ότι απλά μετατοπίζει μέρος του πλούτου που ανήκει σε όλους. Όχι ότι ο ίδιος δίδει...

Ο μυημένος γνωρίζει ότι όλοι αποτελούμε κύτταρα του ίδιου οργανισμού. Όπως λοιπόν περιποιούμαστε το χέρι μας όταν πονάει, ή το μάτι μας όταν δεν βλέπει καλά, έτσι πρέπει να περιποιούμαστε κάθε άλλον (ανεξαρτήτως φυλής χρώματος κλπ κλπ) διότι αποτελούμε κύτταρα ενός και ενιαίου οργανισμού.

Εξού και η μύηση ονομάζεται «επιστροφή στην ενότητα».

Οποιαδήποτε πράξη, λόγος, ενέργεια, έστω και απλή σκέψη υπηρετεί την διαίρεση μεταξύ των ανθρώπων, είναι ΑΝΤΙΜΥΗΣΗ και δημιουργεί καρμικές υποχρεώσεις.

Με αυτές τις σκέψεις καταλαβαίνουμε ότι επιλογές της ζωής μας που νομίζαμε θετικές μπορεί να βγούν αρνητικές! Αυτή είναι η πραγματική επανάσταση του Φωτός.

Ο πραγματικός μνημένος ουσιαστικά δεν είναι φιλ-άνθρωπος. Είναι Άνθρωπος, και βοηθά οποιονδήποτε διότι δεν τον θεωρεί απλά και μόνον φίλο του (*Φιλ-ανθρωπία*), αλλά μέρος του είναι του.

Η χειρότερη μορφή βοήθειας είναι η αυτή που βοηθά συγκεκριμένες ομάδες ανθρώπων, αποκλείοντας άλλες. (Δηλαδή όχι με κριτήρια ανάγκης). Είναι βήματα προς τα πίσω, τα οποία θα κληθεί να τα επαναδιαβεί πληρώνοντας το τίμημα πολύ ακριβά, διότι απλά χρησιμοποίησε συγκεκριμένη ενέργεια με λάθος τρόπο και για λάθος σκοπό!!! Χρησιμοποίησε δηλαδή ένα όπλο που του δόθηκε να πολεμήσει την αντιμύηση για να ικανοποιήσει τις εγωϊστικές επιλογές του. Αυτός θα κληθεί να επιστρέψει ενεργειακά στο σημείο 0, (*μεγάλο το κόστος*) και θα επανεκκινήσει την διαδρομή πληρώνοντας το καρμικό χρέος που έχει συσσωρεύσει!!!

Γι'αυτόν τον λόγο οι Μυητικές Οργανώσεις ασχολούνται αρκετά με ηθικές διδασκαλίες. Όχι για να γίνουμε πιο ηθικοί (*κάποιοι πιστεύουν λάθος ότι γι'αυτό πάμε στις Στοές*). Το να είμαστε ηθικοί είναι ούτως ή άλλως υποχρέωσή μας! Οι ηθικές διδασκαλίες περιλαμβάνονται διότι η μυητική ενέργεια εάν μας βρει με αγκυλώσεις τότε θα είναι πολύ χειρότερα απ' ότι πριν την μύηση! Μνύμενοι μπαίνουμε κατά κάποιον τρόπο στην πρίζα. Με απλά λόγια ο βέβηλος έχει και κάποια δικαιώματα σε κάποια λάθη. Ο μνημένος ΟΧΙ ! Κρίνεται αυστηρότερα! ΟΦΕΙΛΕΙ να επαναπροσανατολίσει τις επιλογές του, και δεν έχει το δικαίωμα να επαναπαυθεί.

Μύηση

Η Μύηση δεν λειτουργεί ουσιαστικά στο ορατό. Λειτουργεί στο αόρατο και εδώ βλέπουμε την αντανάκλασή της. Η μύηση ακολουθεί τον δρόμο της μέσω συμβόλων, αλληγοριών και μύ-

θων. Η μύηση οδηγεί στην αποκάλυψη εκείνης της δομής του ανθρώπου (η οποία προϋπάρχει εντός του) και που θα γίνει η κινητήρια δύναμη για την ίδια του τη σωτηρία.

Η μύηση είναι σαν το ηλεκτρικό ρεύμα. Θέλει κυκλώματα ανθεκτικά, καλώδια μονωμένα, σωστές συνδέσεις και μηχανήματα ελεγμένα. Εάν δεν τα βρει δεν λειτουργεί!!!

Η Μύηση είναι μία επέκταση της συνείδησης και προσέγγιση των θεϊκών χαρακτηριστικών που ενυπάρχουν στον άνθρωπο από την απαρχή της δημιουργίας του. Πραγματοποιείται με Τυπικό (Ritual) και αποβλέπει στην εμπράγματη επέκτασή της εντός του μυσούμενου.

Η Μύηση ακολουθεί ένα συγκεκριμένο Τύπο. Η λέξη «Τύπος» δεν αφορά το είδος (*type*) αλλά τον ρυθμό, ή το κανάλι επικοινωνίας του άνω με το κάτω (*Rite*).

Η τελετή κινεί το συναισθηματικό επίπεδο σε περιορισμένο βαθμό κατά τη στιγμή της διάρκειάς της ενώ ο **Τύπος**, ως φυσικό κανάλι πνευματικής επιρροής, προβάλλει βαθιά μέσα του μια δόνηση που δεν θα τελειώσει ποτέ. Ο Τύπος είναι «πράξη» επιφορτισμένη να ενεργήσει και να ανοίξει την Οδό εκείνη η οποία επιτρέπει στο «Θείο» να εισέλθει στον Άνθρωπο επιτρέποντας συγχρόνως στον Άνθρωπο να αφεθεί να διαπερασθεί από το «Θείο».

Πρόκειται για μία πράξη ή μία σειρά πράξεων ήδη «φορτισμένων» των οποίων η εκτέλεση «εξασφαλίζει» την σύνδεση μεταξύ του άνω και του κάτω.

Χωρίς την εκτέλεση «Τύπου» κάθε τελετουργία παραμένει μία απλή όμορφη επανάληψη καλοπροαίρετων πράξεων.

Τύπος (*ως μετάφραση της λέξης Rite και όχι Type*) είναι το μέσο σύνδεσης μεταξύ του άνω και του κάτω. Είναι το μεγάλο κανάλι στο οποίο μεταδίδονται οι δυνάμεις που αναπαράγονται από ψηλά στα χαμηλά και αντίστροφα. Ο Τύπος είναι μία πράξη που ρίχνει τα εμπόδια μεταξύ του άνω και του κάτω, μεταξύ του ορατού και του αόρατου. Οι Τύποι είναι οχήματα που μεταδίδουν άμεσα, μέσω της αδιάκοπης μυητικής αλυσίδας από γενιά σε γενιά,

μέσω της λειτουργίας τους (Τυπικά), την πνευματική επιρροή στους μνημένους. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ΤΥΠΟΣ σε γενική έννοια, είναι ένα σύνολο πράξεων που απεικονίζουν μία ιδέα υπερβατική, χωρίς και αυτός ο ορισμός να είναι πλήρης. Ο όρος δεν αφορά μόνον τον Τεκτονισμό αλλά γενικά το «όχημα» της μετάδοσης πνευματικής επιρροής.

Το Ζοχάρ (βιβλίο Καμπαλιστικής κοσμοθεωρίας) αναφέρει για τον Τύπο ότι είναι «ο καπνός των θυσιών που ανέρχεται από εδώ κάτω, ανάβει τις λαμπάδες του άνω, εις τρόπον ώστε όλα τα φώτα να λάμπουν στον ουρανό». Το Li Ki (Κινέζικο βιβλίο των Τύπων) λέει ότι «ο Τύπος είναι το μακρύ κανάλι στο οποίο συλλέγονται οι οδοί προς τον ουρανό».

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ΤΥΠΟΣ σε γενική έννοια, είναι ένα σύνολο πράξεων που απεικονίζουν μία ιδέα υπερβατική, χωρίς και αυτός ο ορισμός να είναι πλήρης.

Επειδή στην διαδρομή της ιστορίας, η εσώτερη αναζήτηση του ανθρώπου βρήκε πολλές εκφράσεις, γι' αυτό και όσον αφορά τον Τεκτονισμό, έχουν καταγραφεί περισσότεροι από 30 Τεκτονικοί Τύποι διεθνώς.

Όλοι βεβαίως έχουν την δική τους αξία, υπό τον όρο της μη αλλοιώσής τους. Όπως δεν μπορούμε να αλλάξουμε ένα μουσικό κομμάτι χωρίς επιπτώσεις, ή έναν ζωγραφικό πίνακα, ή ένα ποίημα, έτσι και δεν μπορούμε να αλλοιώσουμε τα Τυπικά ενός Τύπου.

Ο Τύπος ΔΕΝ επιδέχεται εκσυγχρονισμό ούτε προσαρμογή. Εάν συμβεί κάτι τέτοιο, απλά μετατρέπεται σε μία θεατρική πράξη, με συγκινησιακό, στην καλύτερη περίπτωση, περιεχόμενο.

Προκειμένου να είναι έγκυρη η Μύηση απαιτείται:

1. Μνητής ο οποίος έχει λάβει εκ των άνω την δυνατότητα να μυεί, και όχι εκ των κάτω μέσω εκλογών...
2. Τυπικό αυθεντικό καθότι κάθε τροποποίησή του τροποποιεί-ακυρώνει το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

3. Μυούμενος ο οποίος δέχεται ενσυνείδητα την μνητική πράξη και ο οποίος θα την καλλιεργήσει δια των μελετών, ενασχολήσεων και συμπεριφορών στην ζωή του, προσαρμόζοντας την καθημερινή του ζωή στις διδαχές της μύησης και όχι εγκαταλείποντάς τες.
4. Τεκτονική Μύηση Ανδρική ή Γυναικεία ανάλογα με το φύλο του μυούμενου/ης (*Ανδρική μύηση Ηλιακή, Γυναικεία μύηση Σεληνιακή*)
5. Μύηση ατομική και μόνον, καθότι κάθε δημιουργήμα έχει την δική του προσωπική πνευματική υπόσταση και την δική του ανάγκη αποκατάστασης, συνεπώς δε την δική του μνητική σύνδεση.
6. Καμία απολύτως εξαγορά με χρηματικό ή άλλο υλικό αντίτιμο

Η τήρηση του Τύπου κατά τη Μύηση, εξασφαλίζει και τη σύνδεση με το Εγρηγορός του Τάγματος.

Όπως κάθε αυθεντικός Μνητικός Οργανισμός, ο Τεκτονισμός δεν πιστεύει στην προσαρμογή της Μύησης στα κοινωνικά δεδομένα αλλά την προσαρμογή της κοινωνίας στις αρχές της Μύησης.

«Εγρηγορός» είναι ένας ζωντανός ενεργειακός κύκλος που δημιουργείται από τις συνδυασμένες δυνάμεις: 1. των ορατών οντοτήτων που είναι τα μέλη μας, 2. των αόρατων που ήσαν μέλη του Τάγματος και πέρασαν στην αιώνια Ανατολή, 3. άλλων οντοτήτων σε άλλα επίπεδα ύπαρξης.

Το «Εγρηγορός» είναι η ενδιάμεση κατάσταση που μεσολαβεί για την ιερότητα των εργασιών μας. Είναι με άλλα λόγια ο άγρυπνος προστάτης, ο μανδύας προστασίας του Ιδεώδους του Τάγματος. Εγρηγορός έχουν μόνον Παραδοσιακά Τάγματα.

Η ύπαρξη Εγρηγορότος είναι προϋπόθεση για την ίδρυση Τάγματος Παραδοσιακού. Το δε Εγρηγορός τους συντηρεί και επιβλέπει την ορθή λειτουργία του.

Μυητική κανονικότητα

Για να είναι μυητικός κανονικό ένα Τεκτονικό Τάγμα οφείλει να διατηρεί την ταυτότητά του.

Ταυτότητα του Τάγματος είναι η επαφή με το Εγρηγορός του, η οποία εξασφαλίζεται από την ορθή λειτουργία του βάσει των κανόνων του Εσωτερισμού και των προθέσεων των μελών του.

Για να επιτευχθεί η σύνδεση και να διατηρηθεί απαιτείται η τήρηση των:

1. Αυθεντικών Τυπικών του (που πρέπει να παραμένουν αναλλοίωτα, προκειμένου να διατηρηθεί ανέπαφος ο κραδασμός και να εξασφαλίζεται η ιερή λειτουργία τους)
2. Πρωταρχικών Κανονισμών του (που εξασφαλίζουν στο διηνεκές την ανιδιοτελή λειτουργία του, την μη αλλοίωση των Τυπικών, την Παραδοσιακότητα, την ορθή διάδοση των Διδασκαλιών του και κυρίως την αδιάσπαστη μυητική διαδοχή)

Όταν τηρούνται τα Τυπικά και οι Κανονισμοί τότε η σύνδεση με το Εγρηγορός παραμένει αδιάσπαστη και τα Τάγματα παύουν να είναι «μικρογραφία της κοινωνίας» και γίνονται το λιμάνι της πνευματικής αναζήτησης των αναζητητών.

Αυθεντική Μύηση είναι αυτή που εκκινεί από το γεγονός της «Πτώσης» και προσεγγίζει την «επανενσωμάτωση» και «επιστροφή» του κάθε μυημένου ξεχωριστά στην Πνευματικότητά του, και που αποδίδεται με βάση τους Μυητικούς κανόνες (*χρίσμα μυητή, αυθεντικό τυπικό, καμία εξαγορά με χρηματικό ποσό*)

Τεκτονικοί Τύποι

Μέχρι σήμερα έχουν καταγραφεί οι πιο κάτω Τεκτονικοί Τύποι διεθνώς: (Αλφαβητικά)

1. ΑΔΩΝΙΡΑΜΙΚΟΣ Τύπος. Του 18ου αιώνα.
2. Τύπος ΑΜΙΑΗΣ ή EMULATION. Ανδρικός Τύπος
3. ΑΝΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ ΣΚΩΤΙΚΟΣ Τύπος. (C.:B.:C.:S.:)
Ανδρικός Τύπος. Ιπποτικό Ναϊτικό Αγαθοεργό Τάγμα, απο-

κλειστικά Χριστιανικό. (Αγαθοεργοί ή Ευεργέτες Ιππότες της Αγίας Πόλεως). Δημιουργήθηκε από τον Jean Baptist Willermoz. Έχει μείνει ιστορικά και με την ονομασία Βιλλερμοζιστικός ή Μαρτινιστικός Τεκτονισμός. Είναι ο μοναδικός Τύπος που συνδυάζει Μαρτινισμό (Βιλλερμοζισμό) και Τεκτονισμό.

4. ΑΡΧΑΙΟΣ Τύπος (Ancient Rite).
5. Τύπος της ΑΝΑΤΟΛΗΣ του Kilwinning.
6. ΑΡΧΕΓΟΝΟΣ Τύπος της Namur (1770).
7. Τύπος της ΑΥΣΤΗΡΑΣ ΤΗΡΗΣΕΩΣ (1756). Θεμελιωτής του ο Βαρόνος του Hund.
8. ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ. Τύπος 6 βαθμών, κατ'εξοχήν Αιγυπτιακών. Δραστηριοποιήθηκε στα 1767 και διατηρήθηκε για πάρα πολύ λίγο.
9. Τύπος των ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΕΩΣ.
10. ARCANA ARCANORUM. Σειρά Τυπικών υψηλής θεουργίας τα οποία περιλαμβάνονται σε ελάχιστες πολύ Παραδοσιακές Οργανώσεις. Λειτουργούν κάτω από απόλυτη σοβαρότητα, και μόνον υπό πολύ αυστηρές προϋποθέσεις. (Misraim-Memphis, Πυθαγόρειοι κ.α.). Προϋποθέτουν την αγνή καθαρότητα των συμμετεχόντων, και τις αγνές και αιδιόστελεείς προθέσεις τους.
11. ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟΣ Τύπος.
12. Τέκτονες Ιππότες Εκλεκτοί Ιερείς του Σύμπαντος (Ordre des Chevaliers Maçons Elus Cohen de l' Univers). Ιδρύθηκε από τον Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martines de Pasqually. Σκοπός του η Τελετουργική Θεουργία.
13. ΕΘΝΙΚΟΣ ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ Τύπος. Δημιουργήθηκε στις 18 Φεβρουαρίου 1887, από τον Manuel Gimeno y Catalan.
14. Τύπος 7 βαθμών.(Μ.Βρετανία, 1760)

15. ΠΙΠΟΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ. Δημιουργήθηκε από την κοινότητα των Σοφών του Φωτός, και διαθόθηκε στην Ευρώπη, την Upsala και την Σκωτία με την μορφή Ανατολικού Τεκτονισμού.
16. Τύπος Μελησσινού Πέτρου. Από το 1765. Με 7 βαθμούς. Χρησιμοποιούνται μόνον οι Φιλοσοφικοί καθ'ότι δέχεται Διδασκάλους που έχουν ολοκληρώσει τους Συμβολικούς βαθμούς σε οποιονδήποτε άλλον Τύπο.
17. Τύπος Μισραΐμ-Μέμφις. Ερμητικός Αιγυπτιακός Τύπος. Βασίζεται στην ένωση του Τύπου MISRAIM με τον Τύπο MEMPHIS. Με 95 βαθμούς, συγχωνευμένους σε 11 μνήσεις, συν 2 διοικητικούς (96° και 97° για τον Εθνικό και τον Κυρίαρχο Μεγ.Διδάσκαλο αντίστοιχα).

Στους κόλπους του περιλαμβάνει Γυναικείο Τεκτονικό Τύπο με Γυναικεία Τυπικά.

18. ΣΚΩΤΙΚΟΣ Τύπος. Ανδρικός Τύπος με 33 βαθμούς (συνήθως αποδιδόμενος σε 11 μνήσεις). Πρωτοεμφανίσθηκε ως Τύπος Τελειοποίησεως με 28 βαθμούς. Από το Συμβούλιο του Charleston και μετά (1801) λειτουργεί με 33 βαθμούς.
19. Τύπος ΣΟΦΟΙ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ. Δημιουργήθηκε στην Αίγυπτο από τον Ormus μαζί με Εσσαίους.
20. Τύπος ΣΟΛΟΜΩΝΤΑ (Ο.Ι.Τ.Α.Ρ.) Ordre Initiatique et Traditionnel de l'Art Royal
21. ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΑΛΛΙΚΟΣ Τύπος.
22. ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΣ Τύπος. (Δημιουργήθηκε στις 8/10/1859. Σήμερα λειτουργεί κάτω από την αιγίδα της Μεγάλης Ανατολής της Ιταλίας)
23. Τύπος ΥΟΡΚΗΣ. Ανδρικός Τύπος.
24. Τύπος AZUL (Αργετινή)
25. Τύπος BORDEAUX (1762)
26. FILADELFI DI NARBONA (πρόδρομος της Στοάς του Montauban). Αναδύθηκε στα 1780, και χωριζόταν σε 3 τάξεις από τις οποίες οι 1^η και 2^η περιελάμβαναν 17 βαθμούς

και η 3η τρεις Συνόδους ή Περιστύλια στα οποία γινόταν μελέτη των διαφόρων κλάδων των απόκρυφων επιστημών. Σε αυτόν τον «Αρχέγονο Τύπο Φιλαδέλφων της Narbonne», ο τελευταίος βαθμός ήταν ο «Ροδόσταυρος του Μεγάλου Ροδαρίου», ο οποίος βαθμός αυτονομήθηκε (μετά το θάνατο του Chefdebien d'Armissan το 1814) και μετασχηματίστηκε σε R^WC d'O. Ο «Αρχέγονος Τύπος Φιλαδέλφων της Narbonne» είχε προέλθει από τους «Φιλαλήθεις» οι οποίοι αποτέλεσαν συνέχεια των Elus Cohen του Martines de Pasqually.

27. Τύπος FILADELFI ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

28. Τύπος MONTAUBAN. Δημιουργήθηκε από τον Gabriel Mathieu Marconis, πατέρα του Etienne Marconis de Nègre. Από αυτόν προήλθε κατά μεγάλο μέρος ο Τύπος Memphis.

29. Τύπος SWEDENBORG. (Αβινιόν 1773) Σύστημα 10 βαθμών σε τρεις τάξεις.

Γαλλικός πίνακας που αναπαριστά Τεκτονική Μύηση

Πώς εργάζεται ο Τεκτονισμός

Ο Τεκτονισμός είναι Μυητικός Οργανισμός. Εργάζεται με τα Τυπικά του Τύπου εκείνου ο οποίος έχει επιλεγεί από τον εκάστοτε Τεκτονικό Οργανισμό. Εργάζεται μέσω συνεδριάσεων των Στοών του.

Ο όρος Στοά χρησιμοποιείται για την αρχαιοελληνική της προέλευση, αφού αποτελούσε χώρο συνάντησης και φιλοσοφικών συζητήσεων.

Τα Τυπικά δημιουργήθηκαν από τους δημιουργούς των Τύπων, προκειμένου μέσω αυτών να δημιουργηθεί ο κατάλληλος κραδασμός ο οποίος θα επιτρέψει την ανύψωση του πνεύματος, τον πνευματικό προσανατολισμό και την αναζήτηση της Αλήθειας η οποία βρίσκεται μέσα στο κάθε άνθρωπο. Αποτελούν τον μεταφραστή μεταξύ ορατού και αοράτου.

Εδώ οφείλουμε να επισημάνουμε ότι ο Τεκτονισμός δεν διδάσκει απολύτως τίποτε. Μπορεί να αναφέρεται σε «διδασκαλίες» αλλά αυτές δεν δίδονται με τον τρόπο που δίδονται σε κάποι Σχολείο ή Πανεπιστήμιο.

Για να το εξηγήσουμε θα ανατρέξουμε στον μεγάλο φιλόσοφο Σωκράτη. Η μαιευτική μέθοδος του Σωκράτη ήταν μία διαλεκτική τεχνική σύμφωνα με την οποία, μέσω στοχευμένων ερωτήσεων, ο φιλόσοφος-διδάσκων βοηθούσε τον συνομιλητή να «γεννήσει» (να ανακαλύψει) την αλήθεια μέσα του, αντί να του επιβάλει έτοιμες γνώσεις. Βασίζεται στην παραδοχή άγνοιας και την επαγωγική μέθοδο, οδηγώντας στην αυτογνωσία.

Βασικά Χαρακτηριστικά της Μαιευτικής αυτής μεθόδου, την οποία ακριβώς ακολουθεί και ο Εσωτερισμός και εν προκειμένω ο Τεκτονισμός ήταν και είναι:

1. Αναζήτηση της Αλήθειας: Ο Σωκράτης δεν δίδασκε, αλλά διευκόλυνε τη σκέψη για να βρεθούν αντικειμενικοί ορισμοί εννοιών (π.χ. τι είναι αρετή, δικαιοσύνη).
2. Σωκρατική Ειρωνεία: Ο Σωκράτης προσποιούνταν άγνοια, αναγκάζοντας τον συνομιλητή να εκθέσει τις απόψεις του

και να συνειδητοποιήσει τα κενά ή τις αντιφάσεις στη σκέψη του

3. Διαλεκτική Διαδικασία: Μέσω του διαλόγου, η «ψευδής» γνώση απορρίπτεται για να προκύψει αναδυόμενη η αληθινή, η οποία βρίσκεται ήδη στην ψυχή του ανθρώπου, όπως η μαία βοηθά στη γέννηση. Εδώ ξαναβρίσκουμε την έννοια της ενυπάρχουσας Θείας σπίθας την οποία αναφέραμε στο κεφάλαιο περί προέλευσης του Τεκτονισμού
4. Αυτοπροσδιορισμός: Στόχος είναι ο συνομιλητής να φτάσει μόνος του στο συμπέρασμα, ενισχύοντας την ελεύθερη υποκειμενικότητα.

Η μέθοδος αυτή αποτελεί θεμέλιο της κριτικής σκέψης, ενθαρρύνοντας την αμφισβήτηση των προκαταλήψεων και την προσωπική ανακάλυψη της γνώσης. Η αμφισβήτηση και εξάλειψη των προκαταλήψεων είναι βασική προϋπόθεση της μελέτης του Τέκτονα, διότι μόνον απαλείφοντάς τες, καθίσταται ελεύθερος.

Γιαυτό και ο Τεκτονισμός πολλές φορές ονομάζεται Ελευθεροτεκτονισμός. Καθιστά τον άνθρωπο «Ελεύθερο».

Όπως κάθε ατραπός του Εσωτερισμού, ο Τεκτονισμός βασίζεται στην σημασία της ακροστιχίδας V.I.T.R.I.O.L.² (*Visita Interiora Terræ Rectificando Invenies Occultum Lapidem*) μας το θέτει ορθά: «*Επισκέψου το εσωτερικό της γης και ανορθώμενος θα ανακαλύψεις την Απόκρυφη Λίθο*». Δηλαδή = Ψάξε μέσα σου και θα βρείς την Αλήθεια.

Άλλωστε η Αλήθεια του Σύμπαντος βρίσκεται ερμηνεύοντας τον Άνθρωπο και όχι το αντίθετο!

Ο Τέκτων αναζητά την Αλήθεια και δεν συμβιβάζεται με τίποτε λιγότερο. Στο μαντείο των Δελφών, στον ονομαζόμενο ομφαλό

² Περιλαμβάνεται στο έργο *AZOTH TΩN ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ* του Άγγλου Αλχημιστή Βασιλείου Βαλεντίνου (1394-1450). Το 1599 εξέδωσε το έργο *Αλχημικό έργο «Τα δώδεκα κλειδιά»*

της Γης, υπήρχε η επιγραφή: «*Άνθρωπε γνώρισε τον εαυτό σου και θα γνωρίσεις το Σύμπαν και τους Θεούς*».

Ο Τεκτονισμός όπως και όλοι οι σοβαροί Μυητικοί Οργανισμοί (τουλάχιστον όσοι σέβονται το όνομά τους και την ιστορία τους) δεν προσαρμόζονται στον τρόπο σκέψης των μελών τους. Το αντίθετο...

Είναι σημαντικό να λάβουμε υπόψη ότι ένας Μυητικός Οργανισμός ΔΕΝ λειτουργεί στο υλικό επίπεδο. Αυτό που βλέπουμε εδώ είναι η αντανάκλαση του Οργανισμού που λειτουργεί στο αόρατο. Εάν ένα Τάγμα προσαρμοστεί στις ανάγκες των μελών του, τότε λειτουργεί ως αντανάκλαση της σκέψης των μελών του, αντί να λειτουργεί ως αντανάκλαση της Ουράνιας αρμονίας. Εκφυλίζεται και λειτουργεί ως σύλλογος, πολιτικό κόμμα, αθλητικό σωματείο. Αυτά είναι απαραίτητα για την επίγεια λειτουργία του ανθρώπου. Ο Μυητικός οργανισμός, όμως, είναι απαραίτητος για την επανασύνδεσή μας με την πηγή φωτός. Αν προσαρμοστεί στα βέβηλα, τότε γίνεται βέβηλος.

Ο Τεκτονισμός ανήκει στα Τάγματα του «Λόγου». Επιδιώκει την αφύπνιση των θείων ιδιοτήτων του ανθρώπινου Λόγου, προκειμένου αυτός να καταστεί «Ορθός». «Ορθός Λόγος» είναι ο Λόγος ο οποίος συντονίζεται και ομοιοκραδαίνεται με την πηγή της δημιουργίας, το Θείο Λόγο. Ο «Ορθός Λόγος» κινητοποιεί το Εγρηγορός του Τάγματος.

Τί δεν είναι ο Τεκτονισμός. Σχέση του με τις Θρησκείες

Ένας ορθός Τεκτονικός Οργανισμός δεν είναι λέσχη φίλων και ανταλλαγής απόψεων, ούτε διάλογος γνωριμιών. Φυσικά δεν είναι πολιτικό κόμμα ούτε θρησκευτική ή παραθρησκευτική οργάνωση, πολύ δε περισσότερο δεν είναι Θρησκεία. Αν ήταν θρησκεία τότε θα απαιτούσε από τα μέλη του να εγκαταλείψουν τη θρησκεία τους και να ασπασθούν κάποια νέα. Δεν είναι επίσης καμίας μορφής εξουσία, ούτε επιδιώκει κάτι τέτοιο.

Ασχολούμενος με την προέλευση και τον προορισμό του ανθρώπου, προφανώς φισολοφεί πάνω σε θέματα που έχουν να κάνουν με τη Δημιουργία, την εξέλιξή της και την πορεία της, αναφερόμενος στα γραπτά του και στις συζητήσεις εντός των Στοών στα έναν και μοναδικό Θεό. Αυτό όμως δεν τον καθιστά Θρησκευτικό δόγμα. Χωρίς να θέτει ως προϋπόθεση την πίστη σε συγκεκριμένη Θρησκεία, απαιτεί από τα μέλη του την πίστη στον ένα και μοναδικό Θεό, όπως κι αν αυτός ορίζεται από το συγκεκριμένο πιστεύω του κάθε μέλους. Στις συνεδριάσεις του και στα κείμενά του αποκαλεί το Θεό «*Μεγάλο Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος*» ή «*Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων*» ακριβώς για να τονίσει την ιδιότητά του, να μην συμπίπτει με την ονομασία κανενός συγκεκριμένου δόγματος και να μην προσβάλλεται έτσι το συγκεκριμένο θρησκευτικό πιστεύω του κάθε μέλους το οποίο είναι απολύτως σεβαστό.

Είναι ιστορικά καταγεγραμμένο ότι κάθε λαός απέδωσε διαφορετικά χαρακτηριστικά και ιδιότητες στο Θεό του. Ο Τεκτονισμός συμφλιώνει όλες τις διαφορετικότητες, σε έναν Θεό Αγάπης και Ελέους.

Ο Τεκτονισμός ενθαρρύνει τη μελέτη όλων των Θρησκειών, διότι πιστεύει ότι ο Θεός είναι Ένας, ανεξάρτητα από την ονομασία και την κατά τόπους ή εποχή, επίγεια απόδοση της φύσης Του από τις διάφορες Θρησκείες. Ενθαρρύνει εξάλλου τη μελέτη όλων των κειμένων εκείνων τα οποία θα βοηθήσουν στην πνευματική

Γιατί Τεκτονισμός...

αναζήτηση των μελών του. Ο Τεκτονισμός πιστεύει στο «Ουδέν όριο τίθεται στην αναζήτηση της αλήθειας».

Ένας σωστός Τεκτονικός Οργανισμός οφείλει να διαθέτει σύστημα μελέτης ανάλογο της βαθμολογικής εξέλιξης του κάθε μέλους. Όπως προείπαμε δεν δίδει εγκυκλοπαιδικές γνώσεις. Αυτό είναι καθήκον άλλων οργανισμών. Οφείλει όμως να ενθαρρύνει τη μελέτη εκείνων των κειμένων που θα βοηθήσουν τον αναζητητή στη κατανόηση των συμβολισμών. Η εγκυκλοπαιδική γνώση, χωρίς να είναι προτεραιότητα, είναι το συνδεδειγμένο στοιχείο που θα βοηθήσει τον Τέκτονα να συνδέσει το νου (εγκυκλοπαιδική γνώση) με τη καρδιά (μύηση).

Corpus Hematicum
του Ερμή του Τρισμέγιστου

Βαθμολογική εξέλιξη

Οι βαθμοί τον Τεκτονισμό είναι πρόοδος γνώσης, αλλαγή κατάστασης συνειδητότητας. Σε ένα σωστό Τεκτονικό Οργανισμό, η άνοδος σε βαθμούς ή αξιώματα είναι κατάκτηση επιπέδου συνείδησης και όχι αποτέλεσμα επετηρίας ή εγκυκλοπαιδικών γνώσεων, ούτε μόνον συγκεκριμένου αριθμού παρουσιών (και ασφαλώς ούτε πληρωμής). Η αξιολόγηση γίνεται με βάση την γενικότερη συμπεριφορά του μέλους, την παρουσία του, το ενδιαφέρον του, την μη-ανταγωνιστική συμπεριφορά του έναντι των άλλων μελών, την μνητική συμπεριφορά ακόμη και στη βέβηλη ζωή του, την διάθεση βοήθειας σε νεώτερους Αδελφούς/Αδελφές πάνω σε θέματα αποσυμβολισμού των Τυπικών και των Διδασκαλιών, τη σεμνότητά του και την διάθεση για κατάκτηση της πραγματικής ιδιότητας του Τέκτονα και της Τεκτονίδας.

Η εργασία/ομιλία επί του αποσυμβολισμού του βαθμού που κατέχει ένας Αδελφός/ή είναι μεν προϋπόθεση αλλά δεν αντικαθιστά την συμπεριφορά η οποία πρέπει να είναι μη-αλαζονική, μη-ανταγωνιστική, μη-επιδεικτική και γενικότερα να είναι συμπεριφορά Μαθητού/Μαθήτριας, διότι όλα τα αξιώματα και οι βαθμοί: εδώ δόθηκαν, εδώ θα μείνουν και όλοι μας είμαστε και θα παραμείνουμε ΜΑΘΗΤΕΣ του Φωτός. Ο Τεκτονικός Οργανισμός είναι υπεύθυνος για την μνητική κατάρτιση των μελών του και την πρόοδό τους, οφείλει δε αδιάκοπα να φροντίζει γιαυτό.

Τεκτονισμός στα δύο φύλα

Ο Τεκτονισμός «εργάζεται στο φυσικο-αιθερικό τμήμα του ανθρώπινου όντος³. Το φυσικό αυτό σώμα, δεν έχει τα ίδια χαρακτηριστικά στα δύο φύλα. Ο άνδρας έχει ενεργητικό φυσικό σώμα

³ Ο άνθρωπος αποτελείται από φυσικό σώμα, αιθερικό σώμα, αστρικό σώμα, κατώτερο νοητικό σώμα, ανώτερο νοητικό, άφυλη ψυχή, πνευματικό σώμα ή θείος σπινθήρας.

και παθητικό αιθερικό. Η γυναίκα έχει παθητικό φυσικό σώμα και ενεργητικό αιθερικό.

Επομένως δεν είναι δυνατόν με την ίδια Μυητική λειτουργία, δηλαδή με το ίδιο Τυπικό να μνηθούν και άνδρας και γυναίκα.

Η Μυητική πορεία της Γυναίκας περνά μέσα από την διατήρηση της θηλυκής της ταυτότητας και όχι την αντιγραφή της όποιας ανδρικής.

Ο άνδρας είναι ενεργητικό ον και η γυναίκα παθητικό.

Αρσενικά σύμβολα είναι: Ξίφος, σκήπτρο, πυρ, κλειδί, ήλιος.

Θηλυκά σύμβολα είναι: Κύπελλο, ύδωρ, γη, σελήνη, όφεις.

Ας δούμε τις διαφορετικές τους λειτουργίες:

✓ Στο Φυσικό-υλικό πεδίο υπερισχύει ο Άνδρας.

✓ Στο Αστρικό η Γυναίκα.

✓ Στο Κατώτερο Νοητικό ο Άνδρας, και

✓ στο Ανώτερο Νοητικό (*Ενόραση*) η Γυναίκα.

Ουσιαστικά ο άνδρας δεν είναι απλά ενεργητικός και η γυναίκα παθητική. Ο άνδρας είναι παθητικά ενεργητικός και η γυναίκα ενεργητικά παθητική. Δηλαδή ο άνδρας είναι ενεργητικός αφού δεχθεί παθητικά την πρόκληση της γυναίκας. Και η γυναίκα είναι παθητική αφού ενεργήσει για να προκαλέσει την ενέργεια του άνδρα.

Ο άνδρας είναι ενεργητικά ρομαντικός και η γυναίκα παθητικά ρομαντική. Ο καθένας συντηρεί τους ρυθμούς της ζωής με τον δικό του ιερό και απaráμιλλο τρόπο. Η αλλαγή αυτής της κατάστασης, φέρει μόνον αντιμύηση.

Η θηλυκή μύηση ανυψώνει τη Γυναίκα, ενώ η ανδρική την υποβιβάζει σε υποχείριο της ανδρικής λειτουργίας. Όλα αυτά απαιτούν διαφορετική μύηση για τη Γυναίκα, με θηλυκά Τυπικά και θηλυκό τρόπο λειτουργίας. Η αντιγραφή των ανδρικών Τυπικών υποβιβάζει τη Γυναίκα σε ένα αντίγραφο κακέκτυπο του άνδρα, κάτι που δεν της ταιριάζει.

Επιπλέον οφείλουμε να τονίσουμε ότι η Γυναίκα από μυητικής πλευράς είναι ανώτερη του ανδρός, καθότι διαθέτει δεκτική συ-

μπεριφορά μεγαλύτερη του ανδρός και έτσι εκκινεί από υψηλότερο σημείο στη μνητική διαδικασία.

Έτσι, ένας σωστός Τεκτονικός Οργανισμός οφείλει να έχει ανδρικές Στοές με ανδρικά Τυπικά και γυναικείες Στοές με Γυναικεία Τυπικά για τις Τεκτονίδες. Έτσι η Γυναικεία Σεληνιακή μύηση θα αποδώσει στη Γυναίκα την ευκαιρία που της αναλογεί ως ίση αλλά όχι όμοια με τον άνδρα ο οποίος εργάζεται με την Ηλιακή Μύηση.

Μυστικότητα

Είναι γνωστό ότι όλοι οι Μηητικοί οργανισμοί που έχουν ως ενασχόλησή τους τον Εσωτερισμό, και εν προκειμένω ο Τεκτονισμός, τηρούν μυστικότητα στη λειτουργία τους, στους χώρους τους, στο τρόπο που συνεδριάζουν και στις ομιλίες που γίνονται. Ο καθένας ίσως θα μπορούσε να σκεφθεί και να αναρωτηθεί, ότι για να υπάρχει μυστικότητα, άρα κάτι κακό έχει να κρύψει... Επιπλέον, αυτή η μυστικότητα, καλλιεργεί την μυθολογία, τις διαδόσεις και την συνωμοσιολογία, εις βάρος φυσικά του Τάγματος και του έργου του.

Ο Τεκτονισμός διατηρεί μυστικότητα στα πεπραγμένα του όχι διότι έχει κάτι να κρύψει αλλά διότι έχει κάτι καλό να διαφυλάξει. Θέλει να διαφυλάξει το έργο του μακριά από τα μάτια και τα σχόλια όσων θέλουν να τον εκφυλίσουν και να ασχοληθούν μαζί του από περιέργεια. Σέβεται όλες τις απόψεις αλλά απαιτεί και σεβασμό στο έργο του.

Η Τεκτονική ιδιότητα είναι προσωπικό δεδομένο και εναπόκειται στον κάθε Τέκτονα και κάθε Τεκτονίδα προσωπικά η δημοσιοποίηση της ιδιότητας αυτής.

Η αποκατάσταση που επιδιώκει ο Τεκτονισμός είναι αυστηρά προσωπική υπόθεση, και πραγματοποιείται μέσα από την επαφή με τα σύμβολα και τις πανάρχαιες αλήθειες που μας μεταδόθηκαν. Ο καθένας εργάζεται μόνος και με τον εαυτόν του και μόνον. Δεν είναι εργασία που δημοσιοποιείται, ούτε διαφημίζεται, ούτε διατυμπανίζεται, ούτε γίνεται αντικείμενο κουτσομπολιού και σχολίων. Αυτή η λειτουργία πρέπει να μείνει αλώβητη. Μακριά από τα βλέμματα των περιέργων.

Πρόκειται για μία λειτουργία που πραγματοποιείται από εμάς προς εμάς και μόνον.

Σύμφωνα με τον Loris Carlesi: *«Είναι, ακριβώς κάτω από αυτό την έννοια που όλοι οι «Λόγοι» του Τυπικού, στις συνεδρίες, είναι ιεροί και μυστικοί, αφού η σημασία τους αποκρύπτει μία έννοια α-*

νεκδήλωτη, ή μία αξία πνευματική, η οποία θα αποκαλυφθεί στους γνώστες, σιγά-σιγά προκειμένου να γίνει κατανοητή».

Το μυστικό στην μνητική μας πορεία, ΔΕΝ είναι να υπερβούμε τον πλησίον μας, αλλά τον ίδιο μας τον εαυτό. Αν συγκρίνουμε τις δικές μας πράξεις με των άλλων, τότε οπισθοδρομούμε, διότι το μέτρο σύγκρισης πρέπει να είναι η τελειότητα και όχι η ατέλεια του διπλανού μας.

Ο εραστής της Βασιλικής τέχνης (μύησης) είναι ένας Βασιλέας-Κύριος του εαυτού του. Αν το μέτρο της σύγκρισης είναι ο Ανώτερος του εαυτός, τότε πραγματικά «βασιλεύει» του εαυτού του.

Αν το μέτρο της σύγκρισης είναι κάποιος άλλος, τότε «τον βασιλεύει» κάποιος άλλος...

Γι' αυτό ο Μνημένος ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ ΒΕΒΗΛΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΗΣ ΓΙΑ ΤΙΠΟΤΕ.

Ένα Τεκτονικό Τάγμα πρέπει να λειτουργεί με πρότυπο την τέλεια κοινωνία και όχι το κακό της αντίγραφο.

Σύμβολα του Τεκτονισμού

Βασικά σύμβολα του Τεκτονισμού είναι ο Γνώμων και ο Διαβήτης. Συνολικά χρησιμοποιεί οικοδομικά σύμβολα, διότι θέτει τον Τέκτονα ή την Τεκτονίδα στη διαδικασία να οικοδομήσει τον προσωπικό του Ναό. Ο Ναός αυτός όταν οικοδομηθεί ορθά, συντονίζεται και ομοιοκραδαίνεται με τον Τεκτονικό Ναό, ο οποίος με την σειρά του είναι αναπαράσταση και ομοιοκραδαινών με τον Παγκόσμιο Ναό και την ουράνια αρμονία.

Έτσι διά:

- της μνήσεως
- της μελέτης των συμβόλων και
- του διαλογισμού,

Ο μνημένος επιτυγχάνει σταδιακά την απελευθέρωσή του από τα πάθη και τις προκαταλήψεις καθιστάμενος Άνθρωπος με Α κεφαλαίο. Έτσι επιτυγχάνεται η αλλαγή της ανθρωπότητας: Με την προσαρμογή της, μέσω του κάθε μέλους της ξεχωριστά, στις μνητικές αρχές και στην αρμονία του Παγκόσμιου Ναού, τη Δημιουργία του Υπέρτατου Κτίστη των Κόσμων ή Μεγάλου Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος που είναι ο Θεός!

Χαρακτηριστικό του Τέκτονα και της Τεκτονίδας είναι η σεμνότητα. Η αγάπη σε κάθε δημιουργήμα του Θεού, η βοήθεια και η ανιδιοτελής και άνευ επίδειξης προσφορά. Ο Τέκτων και η Τε-

κτονίδα είναι πάντοτε Μαθητές, ασχέτως του σε ποια βαθμολογική εξέλιξη έφθασαν. Οι βαθμοί εδώ δόθηκαν και εδώ θα μείνουν. Ο Τέκτων είναι οικοδόμος του Ναού του Σύμπαντος μέσω της διόρθωσης του δικού του προσωπικού Ναού.

Όπως και σε όλους τους Μυητικούς Οργανισμούς, η παρουσία του είναι τα Τυπικά του και οι απορρέουσες από αυτά διδασκαλίες.

Η Εσωτερική διαδικασία του μετασχηματισμού του ανθρώπου δεν είναι εύκολη υπόθεση. Η Μυητική πραγμάτωση απαιτεί προσωπική Θυσία. Ο θάνατος της βέβηλης προσωπικότητας, η αναβίωση αξιών που παραμελήθηκαν στο πέρασμα των αιώνων, χάριν του ανταγωνισμού, της προσωπικής προβολής, του «εγώ» και της ιδιοτέλειας, είναι διαδικασία επίπονη.

Ο πόνος έρχεται κάποια στιγμή. Και τότε ο ζηλωτής της Αλήθειας έρχεται στο σημείο να αναζητήσει τους ενόχους.

Εάν καταλήξει να ψάξει μέσα του, είναι τυχερός: Το Μεγάλο Έργο μόλις ξεκινά. Καλό ταξίδι...

Εάν τους αναζητήσει έξω από αυτόν, τότε απλά κάποια στιγμή θα ξαναρχίσει από την αρχή.

Ο μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου είναι ο ίδιος του ο εαυτός. Γιαυτό και στη Μύηση το υποκείμενο και το αντικείμενο είναι το ίδιο ακριβώς πρόσωπο.

ΤΕΛΟΣ

Κείμενα και άρθρα του συγγραφέα

